

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Nilo Diacono. 64.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

φωσφόρος δὲ ἠρυθρίασεν. ἀλλὰ καὶ
φλυαεῖας τῶν οὐκ ἠμέλειτο φιλο-
σοφίαν. μὴ τοίνυν δυσχεράνης, εἰ ἄν-
θρωπος μὴτ' ἀρετῆς φροντίζων, μὴ-
τε φόβον θεῶν ἐν γένοις ἔχῃ, κατὰ
τῆς οὐκ ἐπιτελείας ὠπλιστῆ γλῶσσην.
ἀλλὰ προσδοκᾷ καὶ ὑποφ' ἑαυτῆς σί-
φανον.

Νείλω Διακόνω. ξδ.

Ἡ ἀλήθεια πάσας τὰς τέχνας καὶ
τὰς ἐπισημίας κοσμεῖ. εἰ δ' αὐτῆ ἀ-
πείρη, ἐδεμίαν ἔχουσι κοσμιότητος
ἄρα. φιλοσοφία μὲν γὰρ ἡ παρ' ἑλ-
λησι τῶν ἀληθείαν ἐπαγελλομένη ζη-
τᾷ, ταύτης συνεπέλακε. ρητορικὴ
δὲ δεινότητος καὶ ἀβρότητος μόνον
φροντίζει. γραμματικὴ δὲ τῶν ἑλ-
λόγων ἐμπειρίαν διδάσκειν αἰχῆν. εἰ
μὴ οὐ αὐτῶν τῆ ἀληθείαν καλλω-
πίζοντα, πειθεῖν ὀφείλουσιν εἶναι
τοῖς ἐχέφροσιν. εἰ δὲ κατ' αἰτ' ὀπλί-
ζοντο, ἀπμάζεσθαι εἰσι δίχημοι.

Τῷ αὐτῷ. ξε.

Οὐκ ἔστι ἄλογος ὁ εὐαγγελικὸς χη-
σμὸς, ἀλλὰ νοῦ καὶ λογισμοῦ μετρός.
μεγάλου γὰρ καὶ δικουῦτος ἔ' ὄντος
τῆ κρατῆν ἐπιθυμίας, μᾶζόν ἔστι τὸ
προσθεῖν ὅπως μὴ ἀλόγη τῆ νόσω τῆτο
νοῦ αὐτὸ κατασκευάζων ὁ Χεῖρὸς
ἔφη, Πᾶς ὁ βλέπων γυναῖκα προσ-
τὸ ἐπιθυμῆσαι, ἡδὴ ἐμοίχευσε αὐ-
τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ ἑαυτοῦ. ἔ' τὸν ἐκ
παροῦς ἔ' ἐξάφνης ἐωρακότα, καὶ
προθέοντα, καὶ ἐξελεύσαντα τὸ βέ-
λος, καὶ τὸ πνεῦμα θεραπεύσαντα
μοιχοῦ σπφάνων. οὐ γὰρ εἶπεν, ὁ
θεασάμενος, ἀλλ' ὁ θεάμενος, ὁ ἐκ
προσθεῖν τὸ πάθος ἐπιπαυσα-
μενος, καὶ παρ' ἑαυτῷ πρέφω καὶ
συνεχῶς φοιτῶν πρὸς τὴν θεαθεῖσαν,
καὶ πειρηγὰζόμενος κέλλος ἀλλό-
τριον, καὶ ἀφ' τῆς συνεχῆς θείας

scio quonam pacto ordinatus, se minime
deprehensum esse arbitratus, non modò
non erubuit, sed etiam scitum tuum ac sa-
piens consiliū nugacibus verbis remun-
ratus est. Tu verò ne hoc indignò atque a-
cerbo animo feras, hominè nec vllam vir-
tutis curam gerentè, nec Dei metū in pre-
cordiis còditum habentem, linguā aduer-
sus tuam lenitatè ac facilitatè armasse. Ve-
rùm hoc quoque nomine coronā expecta,

Nilo Diacono. 64.

Veritas omnibus artibus & disciplinis
ornamentum affert: quæ si absit, omni or-
natu, & elegantia carent. Ethnicorū enim
philosophia, cùm se veritatè quærere pro-
fiteatur, ab ea excidit. Rhetorica autem
eloquentiam duntaxat ac verborum deli-
cias curat. Grammatica denique sermo-
num peritiam se tradituram iactat. Quo-
circa si hæ veritate coorientur, prudenti-
bus viris charæ esse debent. Si autem ad-
uersus eam arma capiant, optimò iure
contemphendæ sunt.

Eidem. 65.

Euangelicum oraculū haudquaquam
ratione carer, verùm mente ac prudentia
plenum est. Nam cùm magnum, vt reue-
ra est, esse videatur cupiditati imperare,
maius ac præclarius est prouidere ne quis
hoc morbo corripiatur. Hoc igitur ipsum
moliens Christus his verbis vsus est, Qui-
cunque videt mulierem ad concupiscen-
dum, iam mæchatus est in corde suo. Qui-
bus verbis non cum qui obiter ac repente
eam vidit, ac vulnere affectus, ac telum
statim extraxit, vulnúsque curauit, adul-
terum esse pronunciat. Non enim dixit,
Qui vidit, sed, Qui vider, hoc est qui ex
antecedente cogitatione morbum attraxit,
& apud se nutrit, atque ad eā, quā aspexit,
itenditem commeat, alienamque pulchri-
tudinem curiosè perscrutatur, ac per con-
tinuū aspectum voluptatè quodammodo

K k ij